

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ν. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Καλαμίδος 3.

ΕΤΟΣ Β΄.

Ἀθῆναι, τῆ 15 Σεπτεμβρίου 1899.

ΑΡΙΘ. 16—17.

Ο ΔΙΑΓΟΡΑΣ

ΣΤΟΥΣ ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΠΑΣΧΙΔΗΝ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΝ

* Ἄν καί εἰς τὸ μνήμα μένης πεθαρμένος
Κ' ἂν ἐκλείπεις τὸ στόμα,
Ἐ τῆ σκληταίνᾳ σου βρῖσκεισαι κρυμμένος
Να ἰδῆς τὸ φῶς ἄκομα.

Ἴσως καὶ σὺ μὲ πόνο θὰ ζητοῦσες
Τοῦ κόσμου τὴν ἀχτίδα.
Καλλιπάρχη, ἀε ποῦ δὲν γροικαῖσες,
Εὐεῖς τρελλὴ πατριδα.

Καλλίτερα γὰ σὲ ποῦ μέσ' ἔς τὸν τάφο
Τὸ στόμα ἔχεις κλεισμένο
Τ' ἀμόλυτο χαρτί κ' ἐγὼ τὸ βάρω
Ἐπὶ τὸ αἶμα τὸ χυμένο.

Ἴσως γι' αὐτὸ τὸ σύντροφον ποῦ ἀφίνεις
Θὰ λάχταρῃς ἀκόμα,
Ἴσως γι' αὐτὸ δάκρυα πικρὰ θὰ χύνεις
Ἐπὶ τὸ δοξαζόμενο χῶμα.

Δὲν ἔκλινε ποτὲ τὰ γόνατά σας
Τῆς τυραννίας τὸ βάρος,
Λεβέντικα κορμιά σαν τὰ δικά σας
Μόνος λυγρὸς ὁ χάρος.

Ἐψώθη ὁ ἕνας γὰ νὰ πῆ ἡ ψυχὴ του
Τὰ τόσα βάρανά του,
Κι' ὁ ἄλλος τὰ λέει μὲ τῆ γλυκεῖα φωνή του
Ἐπὶ ἀδέλφια τὰ πιστά του.

Ἄν ὁ ἕνας μέσ' ἔς τοῦ τάφου τὴν ἀγκάλη,
Κι' ὁ ἄλλος ἔς τὸν κόσμον μένη,
Κάτι ἔς τῆ γῆ ἢ καρδιά σας ἢ μεγάλη
Νὰ ἰδοῦμε περιμένει.

15 Ἰουλίου 1897. **Στέφ. Μαρτζώκης**

Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως δημοσιεύομεν τὸ ἔνθα ὑφαιρούμεν τὸ ποίημα, τὸ ὁποῖον ἐσχίτως ἐτονίσθη ὑπὸ τοῦ καλλίστου μουσουργοῦ κ. Λαυράγκα.

**Η ΚΑΛΛΑΙΣΘΗΣΙΑ
ΕΝ Τῆ ΕΛΛΗΝΙΚῆ ΓΛΩΣΣῆ**

Ἡ γλῶσσα δὲν εἶνε σύμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον κατὰ τοὺς γλωσσολόγους, καίτοι εἶνε προγενεστέρη πάσης τέχνης καὶ αὐτῆς τῆς μουσικῆς· διὰ τοῦτο ἔχει μὲν ὡς πᾶν φυσικὸν πικρὸν τὰς ἐπιδράσεις τοῦ περιέχοντος, ἦτοι τοῦ κλίματος, τῆς τοποθεσίας καὶ εἶνε διὰ τὸν ἱστορικὸν κάτοπτρον τοῦ ὁμιλήσαντος αὐτὴν ἔθνος, ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἀποτυπώνει αὐτὴν καὶ τῶν ἀτόμων ἢ μεγαλοφυΐα καὶ εἰσχωρεῖ εἰς αὐτὴν ἀθρόα πολλὰκις ἢ καλλαισθησία τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα βλαστήσασα οὕτως εἰπεῖν εἰς τὴν πατριδα τοῦ κάλλους, ἦτο ἐπόμενον. νὰ ἀρθῆ εἰς ἰδεώδες κάλλος ἀνάξιον τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῶν ἄλλων ἀριστουργημάτων πρὸ τῶν ὁποίων ἰλιγγιζέτο ὁ παρατηρητὴς καὶ θαμβοῦται ἢ κρίσει.

Ἀλλὰ καθὼς εἰς τὴν ἄλλην καλλιτεχνίαν βαθμηδὸν ἀποκαλύπτονται διακλυθάνοντες νόμοι ἰδεώδεις, οὕτω πάντως καὶ εἰς τὸ καλλιτέχνημα τῆς γλώσσης διακλυθάνουσι καὶ πρέπει νὰ ζητηθῶσιν οἱ ὑπέρτατοι καλλιτεχνικοὶ νόμοι.

Τῷ ὄντι ἐφ' ὅσον τὰ σχετικὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων παραγνωρίζονται, ἐφ' ὅσον ὁ Κρατύλος τοῦ Πλάτωνος νομίζεται παιγνίδιον ἀνεμαλίων ἐτυμολογιῶν, ἐφ' ὅσον δὲν κατανοεῖται τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους αἰσχυρὸν σιωπᾶν Ἴσο κράτην δὲ ἔχον λέγειν, ἐφ' ὅσον τέλος τὸ σπουδαιότατον μετὰ τὸν Γοργίαν σύγγραμμά δια τὴν θέσιν τοῦ Ἰσοκράτους ἀπηναντι τοῦ Πλάτωνος, ὁ Μενέξενος, ὑπὸ οὐδενὸς οὔτε ἀρχαίου οὔτε νεωτέρου κατενοήθη καὶ συνήθως ὡς νόθος διάλογος ἐλαμβάνεται, ἐφ' ὅσον τέλος ἔμεινεν ἀπαρχητῆρος ἢ ὑπαρχέ-

γλωσσικοῦ ζητήματος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, πῶς δὲν δικαιούμεθα νὰ νομίζωμεν σήμερον ὡς ἀνεξερευνήτον ζήτημα τὴν καλλαισθησίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καθόλου, ὡς διεμορφώθη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ὄφειλε νὰ διεμορφώθῃ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους καὶ εὐελπιστότερον τοῦ Κολομβῶου νὰ ζητήσωμεν νέον ἔδαφος καὶ νέους θησαυρούς;

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰ πράγματα καὶ λογικῶς μόνον ἐξετάζοντες τὸ ζήτημα ἐνισχυόμεθα εἰς τὴν ὑπόθεσιν μας· διότι δύο εἶναι οὐσιωδῶς διάφοροι παράγοντες πρὸς λύσιν τοιοῦτου ζητήματος, οἱ ξένοι ἑλληνισταὶ (ἰδίως οἱ Γερμανοὶ) καὶ ἡμεῖς οἱ νεώτεροι Ἕλληνες. Καὶ οἱ μὲν ξένοι ἔχουσιν ἄρτια προσόντα γενικῆς καλλαισθητικῆς μορφώσεως καὶ ἰδίως τῆς συμφυοῦς πρὸς τὴν γλῶσσαν μουσικῆς ἀλλὰ τὸ ὀλικὸν ἄγαλμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης δὲν εἶναι προσίτον εἰς τὴν φαντασίαν αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον ἀνεπαρκῆ καὶ ἠκρωτηριασμένα λείψανα ἕνεκα τῆς ἑρασιμικῆς λεγομένης προφορᾶς· ἡμεῖς δὲ οἱ μόνοι δυνάμεθα νὰ σταθμίσωμεν τὸ μουσικὸν κάλλος τῆς προγονικῆς γλώσσης καὶ ἕνεκα τῆς πλησιεστέρως προφορᾶς καὶ ἕνεκα τῆς μεγαλητέρας προσοχῆς περὶ τὴν ζῶσαν ἀπαγγελίαν αὐτῆς, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιδειξώμεν φιλολόγους συνδυάζοντας καλλαισθησίαν οἷαν ὁ συγγραφεὺς τοῦ Λακόοντος καὶ τῆς Ἀμβρουζαίου δραματοουργίας, καὶ μουσικᾶς γνώσεως οἷας οἱ πλείστοι τῶν ξένων φιλολόγων.

Ἄλλ' ἐνῷ ἡ καλλαισθησία τῆς γλώσσης εἶναι μουσικὸν ζήτημα, οἱ παρ' ἡμῖν φιλολόγοι εἶνε ἐπιμελῶς ἀμουσοὶ εἶναι ἄρα γε ἀπλή σύμπτωσης ἢ ἀνθελληνικῆ ἀποστροφῆ πρὸς τὴν μουσικὴν τῶν σημερινῶν ἀντιπροσώπων τοῦ παλαίου ἑλληνισμοῦ, ἦτοι τῶν κωφομούσων καὶ ἐλλειπῶν συνήθως τὰ αἰσθητήρια διδασκάλων καὶ καθηγητῶν, ἢ μοιραῖον σημεῖον ἐσφαλμένης ὄλως ἀντιλήψεως καὶ ἐκτιμήσεως τοῦ πολυτιμοτάτου κειμηλίου τῆς ἀρχαιότητος; Ἐπίσης εἶναι ἄρα γε ἀπλή σύμπτωσης ὅτι ὅσοι ἔχουσιν ἀληθῆ στοιχεῖα καλλαισθησίας καὶ μιμήσεως τῶν ἀρχαίων ἀριστουργημάτων καὶ ὡς σπουδάζονται ἀποροῦνται τῶν θηρῶν κεκλεισμένων καὶ ὡς καθηγηταὶ καταδιώκοντα καὶ ἐκβάλλοντα, ἢ καὶ τοῦτο προδίδει ὅτι σήμερον ἀνεστράφησαν οἱ ὅροι καὶ ὅτι οἱ ἀληθεῖς ἀντιπρόσωποι τῆς γλωσσικῆς καλλιτεχνίας τῶν προγόνων ζητητέον ἐκτὸς τῶν σχολείων.

Ἄλλ' ἡμεῖς πολλὰκις ἐξεφράσθημεν ὅτι τοῦλάχιστον διὰ τὴν συγγραφικὴν ἀσκήσιν, ἦτοι διὰ τὰς ἐκθέσεις ἰδεῶν λεγομένας, πολὺ ὠφελιμώτεροι θὰ ἦσαν οἱ σημερινοὶ διηγηματογράφοι παντός ἐξ ἐπαγγέλματος διδασκάλου· διότι ἡ συνήθης γλωσσικὴ διδασκαλία ἐντελῶς ἀποσυνθέτουσα τὸν λόγον εἰς λέξεις καὶ μὴ ἀφίνουσα λίθον ἐπὶ λίθου οὕτως εἰπεῖν, ἀλλὰ συμφύρουσα τὰς λέξεις ὡς ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων (αὔρα, λαύρα, σαύρα) χάριν ἐπουσιώδους τινὸς ιδιότητος, εἶνε ὄλως ἀντίθετος πρὸς τὴν ρητορικὴν κατὰ τὰς τῶν λέξεων κοῖαν εὐρίσκει τις εἰς τὴν δίτομον ἀγγλικὴν ρητορικὴν τοῦ Bain, καὶ μετὰ τῶν ἀθλίων συλλαβισμῶν τῶν ἀλφαριθμητικῶν καὶ ἀναγνωστικῶν (σπλεγίς, νῦσπλαχνίσις, συμπαθητὴν τοῦ τινα, τῶν ὑφ' ἡμῶν ὀρωμένων ἀκτίων) παρασκευάζει ἀληθῆ φθορὰν τῆς ρητορικῆς ἀπαγγελίας· ἡμεῖς ἠκούσαμεν γυμνασίαν διηγουμένην ἱστορίαν ἀπομνημονευθεῖσαν ὡς ἐξῆς: *σύνταγμα... οἱ ἀντίπαλοι... ἐκ μεγάλης... μεγάλου... ἀπελπισμοῦ... κτλ.* καὶ δὲν ἠδυνήθημεν ἄλλως νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν εἰς ἐκαστὴν λέξιν πρόσκρουσιν τῆς προφορᾶς, ἢ ὑποθέτοντες ὅτι ὁ ἀληθὴς δάσκαλος ἐνδομύχως ἐτεχνολόγει τὰς λέξεις ἐν τῷ μεταξύ, ἢ διήρει αὐτὰς εἰς δοκίμους καὶ ἀδοκίμους ὡς ἐξῆς: *σύνταγμα* (σύνθετον προπαροξύτονον (οἱ ἀντίπαλοι (ὄνομα ἐπίθετον ἀριθμοῦ πληθυντικῶν κλίσεως τῆς δευτέρας) *ἐκ μεγάλης* (ὄχι δὲν τὸ εἶπομεν καλὰ, διότι πηγαίνει εἰς τὸ ἐπόμενον ἀπελπισμὸς καὶ πρέπει νὰ εἴπωμεν *ἐκ μεγάλου ἀπελπισμοῦ* (τὸ ἀπελπιστὴν εἶνε ἀδοκίμων καὶ ἀπεισι-

ΕΛΑΙΟΥΡΓΙΚΑ

Ἐκθέσις καὶ κλίσις ἐδάφους

Διὰ τὴν ἐπιτυχῆ καλλιέργειαν τῆς ἐλαίας ἔχει βεβαιῶς μεγάλην ἐπιρροὴν ἡ ἐκθεσις τοῦ ἐδάφους, ἐνθα θὰ ἐγκατασταθῇ ὁ ἐλαιών. Ἐχόντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς συνθήκας, ὑφ' ἧς βλαστάνει τὸ δένδρον τοῦτο, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι διὰ τὰ θερμὰ κλίμακα καταλλήλοτερα ἐκθεσις εἶνε ἡ βορειοανατολική, ὡς μετριάζουσα τὰ θερμὰ καύματα. Ἡ ἀνατολικὴ ἐκθεσις προτιμᾶται διὰ τὰ ὀλιγώτερον θερμὰ κλίμακα, ἐνῷ διὰ τὰ σημειούντα τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς καλλιέργειας τῆς ἐλαίας, καταλλήλοτερα εἶνε ἡ καὶ αὐτὸ μεσημβρινή. Εἰπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ἡ ἀνατολικὴ ἐκθεσις προτιμᾶται διὰ τὰ ἥττον θερμὰ κλίμακα, ἐφ' ὅσον τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν προσβάλλεται ὑπὸ πάχνης, ἀλλῶς δίδουσα βορειοδυτικὴν ἐκθεσιν, ὅπως ἀποφύγωμεν τὰς πρωινὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, αἰτινες θέτουσι τὰ ἐλαιόδενδρα εἰς κίνδυνον, ἕνεκα τῆς ἀποτόμου πῆξεως τοῦ πάγου καὶ τῆς ταχείας μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κλίσιν τοῦ ἐδάφους καλλίτερα εἶνε ἡ τῶν ὑψωμάτων. Ἐλαίαι καλλιεργούμεναι εἰς πεδιάδα ἔχουσι βλάστησιν ρωμακλίαν, δίδουσιν ὅμως ἐλαιον παχὺ καὶ (χοινδρὸν) κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἐπὶ λόφων εὐρισκόμενον, αἰτινες παρέχουσιν ἐλαιον ἐκλεκτόν.

Ἡ ἀνατολικὴ ἐκθεσις προτιμᾶται διὰ τὰ ὀλιγώτερον θερμὰ κλίμακα, ἐνῷ διὰ τὰ σημειούντα τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς καλλιέργειας τῆς ἐλαίας, καταλλήλοτερα εἶνε ἡ καὶ αὐτὸ μεσημβρινή. Εἰπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ἡ ἀνατολικὴ ἐκθεσις προτιμᾶται διὰ τὰ ἥττον θερμὰ κλίμακα, ἐφ' ὅσον τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν προσβάλλεται ὑπὸ πάχνης, ἀλλῶς δίδουσα βορειοδυτικὴν ἐκθεσιν, ὅπως ἀποφύγωμεν τὰς πρωινὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, αἰτινες θέτουσι τὰ ἐλαιόδενδρα εἰς κίνδυνον, ἕνεκα τῆς ἀποτόμου πῆξεως τοῦ πάγου καὶ τῆς ταχείας μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κλίσιν τοῦ ἐδάφους καλλίτερα εἶνε ἡ τῶν ὑψωμάτων. Ἐλαίαι καλλιεργούμεναι εἰς πεδιάδα ἔχουσι βλάστησιν ρωμακλίαν, δίδουσιν ὅμως ἐλαιον παχὺ καὶ (χοινδρὸν) κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἐπὶ λόφων εὐρισκόμενον, αἰτινες παρέχουσιν ἐλαιον ἐκλεκτόν.

Ἡ ἀνατολικὴ ἐκθεσις προτιμᾶται διὰ τὰ ὀλιγώτερον θερμὰ κλίμακα, ἐνῷ διὰ τὰ σημειούντα τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς καλλιέργειας τῆς ἐλαίας, καταλλήλοτερα εἶνε ἡ καὶ αὐτὸ μεσημβρινή. Εἰπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ἡ ἀνατολικὴ ἐκθεσις προτιμᾶται διὰ τὰ ἥττον θερμὰ κλίμακα, ἐφ' ὅσον τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν προσβάλλεται ὑπὸ πάχνης, ἀλλῶς δίδουσα βορειοδυτικὴν ἐκθεσιν, ὅπως ἀποφύγωμεν τὰς πρωινὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, αἰτινες θέτουσι τὰ ἐλαιόδενδρα εἰς κίνδυνον, ἕνεκα τῆς ἀποτόμου πῆξεως τοῦ πάγου καὶ τῆς ταχείας μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κλίσιν τοῦ ἐδάφους καλλίτερα εἶνε ἡ τῶν ὑψωμάτων. Ἐλαίαι καλλιεργούμεναι εἰς πεδιάδα ἔχουσι βλάστησιν ρωμακλίαν, δίδουσιν ὅμως ἐλαιον παχὺ καὶ (χοινδρὸν) κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἐπὶ λόφων εὐρισκόμενον, αἰτινες παρέχουσιν ἐλαιον ἐκλεκτόν.

Ἡ ἀνατολικὴ ἐκθεσις προτιμᾶται διὰ τὰ ὀλιγώτερον θερμὰ κλίμακα, ἐνῷ διὰ τὰ σημειούντα τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς καλλιέργειας τῆς ἐλαίας, καταλλήλοτερα εἶνε ἡ καὶ αὐτὸ μεσημβρινή. Εἰπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ἡ ἀνατολικὴ ἐκθεσις προτιμᾶται διὰ τὰ ἥττον θερμὰ κλίμακα, ἐφ' ὅσον τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν προσβάλλεται ὑπὸ πάχνης, ἀλλῶς δίδουσα βορειοδυτικὴν ἐκθεσιν, ὅπως ἀποφύγωμεν τὰς πρωινὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, αἰτινες θέτουσι τὰ ἐλαιόδενδρα εἰς κίνδυνον, ἕνεκα τῆς ἀποτόμου πῆξεως τοῦ πάγου καὶ τῆς ταχείας μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κλίσιν τοῦ ἐδάφους καλλίτερα εἶνε ἡ τῶν ὑψωμάτων. Ἐλαίαι καλλιεργούμεναι εἰς πεδιάδα ἔχουσι βλάστησιν ρωμακλίαν, δίδουσιν ὅμως ἐλαιον παχὺ καὶ (χοινδρὸν) κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἐπὶ λόφων εὐρισκόμενον, αἰτινες παρέχουσιν ἐλαιον ἐκλεκτόν.

Τὰ βδέλλα σαν κλεισόμε πετᾶμε
Στὰ αἰθέρια, ποῦ τὸ στήθος δὲ στενάζει
Ποῦ οἱ δύστυχοι τὰ πάθη μας ξεχνᾶμε,
Καὶ τὸ φτωχὸ κορμὶ μας ἡσυχάζει.

Κι' ἐκεῖ στὴ σιγαλιὰ γλυκομεθάμε
Κι' ὅλη ἡ ψυχὴ μας μέσ' ἀναγαλλιάζει
Κι' ἀπὸ κόσμους σὲ κόσμους τριγυρνᾶμε,
Νὰ βροῦμε τὴν ἀλήθεια ποῦ φωλιάζει.

Κι' ἐν φῶ μέσ' τὸν βαθύτατον τὸν Ἄδη,
Μιὰ μόνη ἀχτίδα ἀνώφελα ζητοῦμε,
Στὸ μαῦρὸ του κ' ἀτέλειωτο σκοτάδι,

Στὸ φῶς καὶ στὴν ἡμέρα εὐθύς πηδοῦμε
Καὶ δίχως στὴν καρδιά καύμου σημάδι,
Παράδεισο μπροστὰ μας ἀφροισοῦμε.

Σωτήρης Ε. Σκίπης

Κ. Ζάμπας ὁ φ.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ποιητικός όργανισμός, τόν όποιον παρουσιάζει ή Έλλάς κατά τὰ τελευταία ταύτα έτη, κολακευόμεθα να πιστεύωμεν ότι άρθόλους και γενναίους θέλει παραγάγη καρπούς εις τό μέλλον. Γράφοντες, έχομεν ύπ' όψιν μόνον έν είδος τής τέχνης, τήν λυρικήν παίησιν, ό,τι δηλαδή ήτο φυσικόν και έπόμενον ν' άναπτυχθή κατά πρώτον εις έν έθνος νεοπαγές. Δέν θέλωμεν διεκδικούντες τὰ πρωτεία ιστορικού άκριβολόγου ν' άναφέρωμεν όλα τὰ όνόματα, τὰ όποια ύπάρχουν κάτωθεν ποιημάτων δημοσιευθέντων έδώ κ' εκεί, διότι, άλλοίμομον τότε, δέν θά μζς ήρουν όλόκληροι σελίδες, αλλά επιθυμούμεν να

προυσιάζωμεν εκείνους, οι όποιοι διεκρίθησαν και ευγενώς άπεδύθησαν εις τόν άγώνα του καλλιτεχνικού πα- δίου.

Αναφέροντες τὰ όνόματα των νέων ποιητών μας, άφίνομεν κατά μέρος πάζαν άντιπάθειαν ή συμπάθειαν, σχολάς και δόγματα. Αν δε εις κακής άντιλήψεως πά- λιν και παραγνωρίσεως τύχη να παραλείψωμεν τινά, άς μή φοβηθή ό παραλειφθείς, διότι δέν θά έχη να χάση τίποτε, άφού μάλιστα εύρίσκειται εις τὰ πρώτα αυτού βήματα, όπου διά τόν καλλιτέγγνην τό πάλιν είναι ή άυ- τοπεποιήσις και ό μέγας ένθουσιασμός προς τήν έργα- σίαν. Και ίδού οι νέοι μας ούτοι ποιηται: «Βασιλικός, Γρυπάρης, Ζητουιάτης, Ιωαννίδης, Μαλακάσης, Αρ. Νέη, Παπαγιωάννη, Σ. Πασσαγιάννης, Πορφύρας, Σαγιαζής.

Όλοι σχεδόν αύτοι έδημοσίευσαν συλλογάς ποιημά- των, εκτός του κ. Ιωαννίδου και του κ. Σαγιαζή, οι όποιοι άνήγγειλαν ήδη τήν έκδοσιν των έργων των, και των όποιων πλείστα θα είναι σκορπισμένα έδώ κ' εκεί εις έφημερίδας, περιοδικά κ.λ.π.

Η έργασία των νέων αυτών ποιητών μας είναι άνο- μοία και παρουσιάζει θαυμαστήν ποικιλίαν. Και άλλοι μόν εξ αυτών είναι πλείστορον οι τεχνίται του στίχου, οι προτιμώντες τήν μουσικήν εις τήν ποιήσιν, άλλοι δε μάλλον τής ιδέας και των αισθημάτων υπέρμαχοι. Ανά- λογος συνδυασμός τής κομψότητος του στίχου και τής έν αυτώ ιδέας, του σώματος και τής ψυχής, τής ποιήσεως, άς είπωμεν έτσι, συχνότατα άπαντά εις τὰ έργα τούτων, πράγμα διά τό όποιον κάμουν έντύπωσιν.

Δέν έννοούμεν να προβώμεν σήμερα εις τήν άνάλυσιν του έργου ενός εκάστου εξ αυ- τών. Ούτε ό χώρος ένταύθα μζς επιτρέπει τούτο, ούτε οι άρμοδιώτεροι είμεθα ήμεις.

Απλώς ως χρονογραφικόν σημείωμα πα- ραθέτομεν τας όλίγας ταύτας γραμμάς περι- οριζόμενοι μόνον εις γενικούς όλως διόλου χαρακτηρισμούς.

Οι κ. Βασιλικός, Μαλακάσης, Πορφύρας και Σαγιαζής αποκλίνουν μάλλον εις τό έλα- φρόν, τό τρυφερόν, έρωτικόν είδος και εις τους στίχους των άπαντά τις πλείστοράν επι- τήδευσιν, και τό περίτεχρον και περίκοσμον, δηλαδή κάτι τό ανάλογον προς τας έρωτο- τροπίας. Εις τόν κ. Γρυπάρην διαβλέπει κη- νείς τόν φιλόλογον κυρίως, παρ' όλην τήν κομψότητα των ποιημάτων του και τήν έντός αυτών λεπτήν αισθήσιν, τόν περισυλλέκτην ποιητικόν μεσαιωνικόν λέξεων, οι όποιοι ήδη σχεδόν έλησημονήθησαν. Ο κ. Σ. Πασ- σαγιάννης με τους Αντιλάας του ήθέλησε να μζς παραστήσιν τήν άγροτικήν ζωήν. Τέλος οι κ. Ζητουιάτης, Ιωαννίδης, Νέη, και Παπαγιωάννη, όσω και αν ή έργασία αυτών διαφέρει άναμεταξύ των, ουχ ήττον όμως είναι οι περισσώτερον ποιηται, οι αι- σθανόμενοι βαθύτερον, οι προκαλούντες ίερω- τέρας συγκινήσεις, ψυχικόν τάραχον.

Τό λυπηρόν διά μερικους εκ των νέων μας τούτων ποιητών είναι ή προσεκκλησις των ή τυφλή εις άπομιμήσεις ζένων ποιη- τών και λέγομεν τυφλή, διότι και τοι έγέ- λασαν με αυτούς όλοι και γελούν άκόμα, δέν θέλουν να έννοήσουν ότι δέν έχουν τήν δύναμιν οι κκλοι μας αύτοι ποιηται ν' άφο- μοιωθούν προς Γερμανούς άφρησή ότι ή προσπάθειά των αύτη άντιτίθεται όλως προς τήν φύσιν αυτών και τόν ρωμαϊκόν χαρακτήρα των.

Ημεις φρονούμενός είναι παραπατήματα μόνον ταύτα, τὰ όποια γρήγορά μάλιστα θά λείψουν και όλοι θά βα- δίσουν επί στερεού έδάφους και ασφαλούς. Η εύσυ- νειδήσις, ή φιλοπονία, ό ζήλος, των νέων ποιητών μζς ένθουσιάζουν και μζς κάμουν να έλπίζωμεν μετά πεποι- θήσεως προσεγγή πλουσίαν και άρθονον βλάστησιν εις τήν χέρσον σχεδόν άκόμη γήν τής τέχνης διά τήν Έλλάδα!

Χρϊόςτος Βαζδέντης.

Τήν πεντάμορφή τήν κόρη ένου ψαρά
Ζήτησε να πάρη ό γιος του βασιληά
Μ' από φόβον κι' από ζήλεια ταπεινή
τήνε λέει ό κόσμος όλος ζωτική.

Άρρωσταίνει ή κόρη άπ' τήν καταλαλιά
Και βουθή μινέσκει έμπρός στο βασιληά
Χρόνια τήν προσμένουν για να γιατρευθή,
Μά, του κάκου, ή κόρη πάντα δε μιλεί.

“Αλλη τότε κόρη απ’ την άπελπισία,
Είπε για να πάρη ο γιός του βασιληά
Και την ξένη νύφη ο κόσμος έπαινει,
Χώρις να την ξέρη, χωρίς να την ‘δη.

Κι’ όταν ήλθε μέρα μέσ’ στην εκκλησιά
Νά γενούν οι γάμοι του ώριου βασιληά,
Σάν τρελλός ο κόσμος τρέχει να χαρή,
Τόμαθε και τρέχει κ’ ή βουβή μαζί.

Με κερύ αναμένο ή κόρη του ψαρά,
Στό λαμπρό ζευγάρι ‘ς τάθηκε σιμά.
— Τ’ άσπρο της τό χέρι καιεί τό κερύ—
Κε’ όλοι της φωνάζουν, κάηκες βουβή.

Κε’ άπαντάει τότε ή κόρη του ψαρά
— Τά πικρά τά λόγια, τ’ άσβυστα κερύ,
Την καρδιά μου εκάψην κ’ έμεινα βουβή,
Για τό χέρι τώρα ο κόσμος με πονεί ;

Στόν ίσκιό τό κορμί του ο γέροντας εξαπλώνει
Και τό ψηλό δεντρί με τά πυκνά του κλώνια
ή ψυχή του ή τρεμοσβυστη τό καμαρώνει,
Θυμούμενη τής νιότης τά όλόχαρα χρόνια.

Την κρυάδα του Χάρου, που την κόμη λευκαίνει,
Στόν ίσκιό δά νοιώθει ο γέρος, που εξαποστάνει
“Ω, πώς λάμπει μέσ’ στα μάτια του ή θεία πρόνοια,
Για τό κάθε καλό στή γή, που στέλνει αιώνια !

Άργυκίνητος πάλι τό δρόμο του παίρνει
Και στή σιγή, που και τό ζωύφι γροικιέται άκόμα,
Τά χαλίγια τρίζουνε ‘στα πόδια που σέρνει,
Τό ραβδί π’ άκουμπά και ζαμώνει στό χώμα.

Ξάρνου, ένα ντούπ, μακρού, που τό πελέκι βγάζει,
Ντούπ, πάλι, ντούπ, στή στρατα τό γέρο ζαφνιάζει,
Γυρνά, και τό ψηλό δεντρί, σαν βλέπει κάτου,
Σωριάζεται στό χτύπο του μαύρου θανάτου !

Χρ. Βαυλέντης.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Νέος τις ήγεμών εξήλθε κατά την παραμονήν του νέου έτους όπως περιέβη την πόλιν διερχόμενος διά της αγοράς, όπου έπωλούντο πολύτιμα πράγματα, είδε γέροντα κοσμίως ένδεδυμένον καθήμενον μετά των άλλων, ως να έπώλει πολυτίμιόν τι, έν ώ ουδέν είχεν εμπροσθέν του.

—Και σύ, γέρον, τί πωλείς; ήρώτησεν ο νεαρός ήγεμών.
— Συμβουλάς άπεκρίθη, ο σεβάσιμος γέρον.
Συλλογισθείς όλίγον ο ήγεμών:
— Ίδού, είπεν, εκατόν χρυσά νομίσματα, δός μοι τοιαύτας ;

— Λάβε, απήντησεν ο γέρον α“Όταν μελλής να πράξεις τι, συλλογίσου τά επακόλουθα.» Τούτο άκούσαντες οι περί τον βασιλέα έγέλασαν θεωρήσαντες την συμβουλήν άναξίαν λόγου. Ο βασιλεύς όμως έπισρέψας εις τά άνάκτορα διέταξε να γαράξωσι την συμβουλήν ταύτην επί όλων των τοίχων, των θαλάμων, των επίπλων και λοιπών σκευών.

Μετά παρέλευσιν όλίγων ετών τινές των μεγαστάνων αυτού συνωμόσαντες, έπεισαν διά χρημάτων τον βασιλικόν κουρέα να δολοφονήσ η τον βασιλέα.

Ουτος προσκληθείς ποτε εις την αύλήν ίνα ξυρίση τον βασιλέα, είχε κατά νουν να εκτελέση την δολοφονίαν, αλλά λαθών τό όμύλινον. (μπόλιον) τό όποιον έμελλε να θέση επί του τραχήλου του βασιλέως κατά την ώραν εκείνην και άπλώσας αυτό άνέγνωσεν επί αυτού τάς λέξεις «όταν μελλής να πράξεις τι συλλογίσου τά επακόλουθα.» Παρευθύς λοιπόν νομίσας ότι ο βασιλεύς έγνώριζε τον κακούργον αυτού σκοπόν, και κυριευθείς υπό τρόμου έπεσεν εις τους πόδας αυτού ζητών συγχώρησιν. Ο δέ βασιλεύς ιδών άνακαλυφθείσαν την κατά της ζωής αυτού επιβουλήν, ένεκα της συμβουλής ην είχε αγοράσει παρά του σοφού γέροντος, εξήτησε τον άνθρωπον εκεινον και παραλαβών αυτόν κατέστησε πρώτον σύμβουλον του.

Πρό έπίτά ετών ή «Ίατρική Έβδομάς» των Πα-

ρισίαν έδημοσίευσε μακρόν άρθρον επί των δύο ξιφοπαγών αδελφών Baqica - Dooqica του Ίνδοστάν ο δέ Ίατρός Marcel Bauquouin έποίησατο μακράν μελέτην επί του εξόχως σπανίου άντικειμένου τούτου. Είπα γίαν δέ λέγοντες έννοούμεν την όλως έκτακτον περίπτωσην καθ’ ην δύο όντα ζώντα και καλώς άνεπτυγμένα εισίν ήνωμένα διά της κοιλιακής χώρας από του στέρνου μέχρι του όμφαλου έχοντα όμως ίδιον θωρακικόν τείχος. Υπάρχουσιν όμως και περιπτώσεις καθ’ ός τά τερατώδη ταύτα όντα ήνωμένα διά της κοιλιακής χώρας δέν έχουσιν ίδιον θώρακα καλοῦνται δέ έν τη περιπτώσει ταύτη θωροκοπαγεις.

Ο αριθμός των ξιφοπαγών, γεννηθέντων ζώντων, δέν είναι μέγας, διότι μόλις έπιτά ή όκτώ άριθμηί ή έπιστήμη μέχρι τούδε μεταξύ δ’ αυτών οι πλείοτεροι επέζησαν μόλις ήμέρας τινάς ή μήνας.

Οι Σιαμαίοι αδελφοί επέζησαν μόνον μακρόν χρόνον Κατά τό 1892 ή «Ίατρική Έβδομάς» των Παρισίαν έδημοσίευσε την φωτογραφίαν των ξιφοπαγών αδελφών Baqica Booqica γεννηθεισών εις τάς άγγλικάς Ίνδίας κατά τό 1889.

Η Ροζαλία - Μαρία έγενήθησαν έν Cachoeiro του Itabemrim και άγουσιν ήδη τό θον έτος της ηλικίας.

Η Ροζαλία - Μαρία εύρίσκονται ήδη έν Ρίω - Ίαννεαρίω ένθα ο Ίατρός Άλβάρο Ράμος μελετά αυτάς προς τον σκοπόν διά χειρουργικής επεμβάσεως ν’ αποχωρήση αυτάς. Άλλά γεννάται τό σοβαρόν ζήτημα του φυσιολογικού οργανισμού αυτών. Ο φυσιολογικός οργανισμός αυτών είναι ίδιος και ανεξάρτητος εις εκάστην ή ήνωμένος ότε διά της χειρουργικής επεμβάσεως κατά την τελευταίαν περίπτωση θα απέλθη και ο θάνατος αυτών ;

Πρός επίλυσιν του ζητήματος τούτου αι άκτινες Χθελουσι τεθη έν λειτουργία, προς τούτο δ’ άσχολούνται οι σοφοί της Ακαδημίας της Βρασιλειας.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΗ

Κατά άσφαλεις ειδήσεις εκ Νέας Υόρκης, εσχάτως κυκλών φοβερόξενικήφας κατέστρεψε πόλεις. Έ-Σάν-Ζουάν αι Ζημιαί εινε άνυπολόγιστοι. Αι πόλεις Άιβονίτε και Άρρόγιο κατεστράφησαν εξ όλοκλήρου. Αι πόλεις Έλκάνη, Βαγιαμέ, Καρολίνα και Χουμάκα κατεστράφησαν έν μέρει.

Τά θύματα εινε άπειράριθμα. Έν Ποανταπίτρε 102 νεκροί, έν Σάν Κροά 30, έν Πόνς 500.

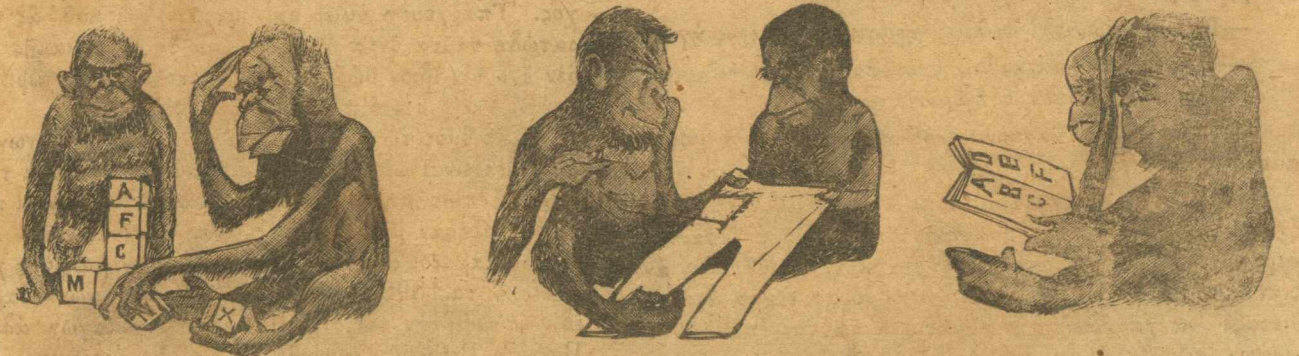
Άπαντα τά προϊόντα και αι συγκομιδαί κατεστράφησαν, ή πενία και ή δυστυχία εινε φοβερά.

Ο κόσμος φαίνεται ότι δέν παρρηγαινει εις την εκκλησίαν εις τό Κολόμβον της Πολιτειας, Ούχιο της Αμερικης. Οι ιερείς λοιπόν των Βαπτιστών εκέκρησαν ότι διά να προσελκύσουν τον κόσμον εις την εκκλησίαν πρέπει να κατασκευάσουν ένα ναόν με σχέδιον θεάτρου της εποχής. Και τό έκμαχ και ο κόσμος συρρεί πυκνός τώρα τάς Κυριακάς εις την θεατροειδή εκκλησίαν.

Ο πρωτότυπος ουτος οικος του Ύψίστου έχει πλατείαν και θεωρεία με κουρτίνας, ο χορός και τά όργανα κατέχουν την θέσιν της ορχήστρας των θεάτρων έμπροσθεν της σκηνης, ο άμβων δέ του ιερέως εινε αυτή ή σκηνή. Υπάρχουν ακόμη ιδιαίτεροι θέσεις διά την έναπόθεσιν των όμβρελλών, πίων, ένδυμάτων, τά όποια παραλαμβάνουν οι εκκλησιαζόμενοι κατά τό πέρας της λειτουργίας τη επιδειξει του οικείου αριθμού.

Εις έν θηριοτροφείον της Βιρμιγγάμης κατά τινα των τελευταίων νυκτών οι πολυάριθμοι επισκέπται αυτού

Ο καθηγητής GARNER θα διδάξη πιθήκους εις τό Darntes της Αφρικης.

Λίαν περίεργος όσον και έποφελής διά την επιστήμην είναι ή αναγγελλομένη ειδησις ότι ο καθηγητής του Σικάγου κ. Garner έτοιμάζεται να εισύση εις τά ένδότερα της Αφρικης, όπως εκει εκ του σύννεγγυς εφαρμογή τό σχέδιον δι’ ο εογάζεται επί μακρόν χρόνον και χάριν του όποιου έχει κάμει μέχρι τούδε δύο επισκέψεις εις τό Γαλλικόν Γόγκον.

Πρόκειται περί της γλώσσης των πιθήκων, ην ζητει να σπουδάση καθός και περί του τρόπου καθ’ όν θα δυνθη να επέλθη σχετικί τις συνεννόσεις μετ’ αυτών. Πρός τον σκοπόν τούτον εξέλεξε τό σύστημα του Kindergaten όπερ μεταχειρίζονται να διδάσκωσι τά μικρά παιδια. Νομίζει ότι θα επιτύχη διά του συστήματος τούτου των μικρών ζυλίνων γεωμετρικών σχημάτων, των διαφόρων γραμμάτων και άλλων πραγμάτων να έννοήση τάς σκέψεις και τά διάφορα διανοήματα αυτών, να διδάξη εις αυτούς άνάγνωσιν και διαφόρους εργασίας. Πλήν τούτου θα άποτυπώση φωνάς των επί φωνογράφων, θα εξετάση τον βίον αυτών, τάς έξεις και πάν άλλο σχετιζόμενον με την ύπαρξιν αυτών.

ἐὰν ἐγνώριζον τὸν ὀκνηρότερον τῶν τριῶν, σὺς βεβαίῳ, θὰ τοῦ ἐδίδον ἐν ναπολεόνειον.

— Τότε, δύνασθε νὰ τὸ δώσητε εἰς ἐμέ, εἶπεν ὁ εἰς τῶν τριῶν, διότι συνήθως ὅταν αἰσθάνωμαι ἐμαυτὸν διατεθειμένον νὰ κοιμηθῶ, δὲν ἔχω τὸ θάρρος... νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου!

— Εἶμαι ὀκνηρότερος τούτου, εἶπεν ὁ δεύτερος, διότι ὅταν κάθημαι πλησίον τοῦ πυρὸς, διὰ νὰ ζεσταθῶ, προτιμῶ καλλίτερον νὰ κούσω τὸ μεσοκνήμιόν μου παρὰ νὰ ἀπομακρύνω τοῦ πυρὸς τὰς κνήμās μου!

— "Ὅλα ταῦτα δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ὁ τρίτος· ἐγὼ εἶμαι τόσον ὀκνηρὸς, ὥστε ἐὰν ἐμελλον νὰ κρεμασθῶ καὶ εἶχον τὸ σχοινίον εἰς τὸ λαιμόν μου καὶ ὀξυτάτην μάχαιραν εἰς τὴν μίαν τῶν χειρῶν μου, δὲν θὰ ἀπεράσισα νὰ ἀνυψώσω τὴν χεῖρά μου διὰ νὰ κόψω τὸ σχοινίον.

— Μπράβο! φίλε μου, εἶπεν ὁ νεανίας, εἶσθαι ἀληθῶς ὁ ὀκνηρότερος τῶν ἀνθρώπων οὐς ἐγνώρισα. Ἴδου λάβε τὸ ναπολεόνειόν σου.

— Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ τὸ θέσητε εἰς τὴν τσέπην μου, ἀπήντησεν, χωρὶς νὰ κινηθῇ ὁ εὐτυχῆς ὀκνηρὸς.

ΓΝΩΜΑΙ ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ

— Πάντες ὅμως οὗτοι (οἱ ἄδικοι) διατηροῦσι ἀβλαβὴ τὴν εὐτυχίαν των· ὅσοι ὅμως ἀπέχουν ἀπὸ φαῦλα ἔργα, ὡς ἀγαπῶντες τὰ δίκαια, ἤλθον εἰς δεινὴν ἀμηχανίαν τὴν μητέρα τῆς πενίας, ἥτις στενοχωροῦσα τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνδρός, τὸν ἀναγκάζει εἰς ἀμαρτίαν· ἔχει δὲ τὸ θάρρος ν' ἀνέρχεται πολλὰ αἰσχρὰ, ὑπακούων εἰς τὸ χρῆμα, τὸ ὅποιον πολλὰ κακὰ διδάσκει, καὶ ψεύδη καὶ ἀπάτας καὶ τὰς καταστρεπτικὰς ἔριδας ἀκόμη καὶ ἐκεῖνον ὁ ὅποιος δὲν θέλει τὰ τοιαῦτα οὔτε τοῦ φαίνεται ὅτι πράττει τὸ κακόν, ἐπειδὴ τὴν κατάστασιν αὐτὴν γεννᾷ ἡ ἀνάγκη.

— Ἐν τῇ πενίᾳ καὶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ πολὺ καλλίτερός του, φαίνεται, ὅταν γίνῃ πλούσιος· διότι τοῦ μὲν εὐγενοῦς ὁ νοῦς θὰ σκεφθῇ πάντοτε τὰ δίκαια, ἐπειδὴ εἰς τὴν ψυχὴν του ὑπάρχει ἡ καλὴ γνώμη, του δὲ κοινοῦ ὄνοῦς, οὔτε τοὺς κακοὺς ἀκολουθεῖ οὔτε τοὺς εὐγενεῖς· ὁ εὐγενὴς ὅμως τολμᾷ καὶ ὑποφέρει τὰ τε καλὰ καὶ τὰ κακά.

— Σέβου τοὺς φίλους σου, ἀποφευγε δὲ καὶ τοὺς καταστρεπτικούς ὄρκους, πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ σὲ κάμῃ νὰ ἀποφύγῃς τὴν ὀργὴν τῶν ἀθανάτων θεῶν.

— Μὴ τρέχεις πολὺ, ἢ κατάλληλος περίστασις εἶνε ὁ ἄριστος κατορθωτῆς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· πολλὰς ὅμως σπεύδει ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐπιδιώκων κενὸν κέρδος, ὅπως ὅμως παρακινεῖται ὑπὸ κακοῦ δαίμονος εἰς ἀποτυχίαν, καὶ ὁ ὅποιος τοῦ παριστᾷ τὰ μὲν κακὰ ὡς ἀγαθὰ τὰ δὲ χρήσιμα ὡς βλαβερά.

— Κανένα θυσιαρὸν καλλίτερον ἀπὸ τὴν αἰδῶ δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ τις εἰς τὰ τέκνα του, ἢ ὅποια ἀρμόζει μόνον εἰς τοὺς εὐγενεῖς.

— Μηδενὸς τῶν ἀνθρώπων νὰ φαίνεσαι, Κύριε, ὅτι εἶσαι χειρότερος, μάλιστα ἀπὸ ἐκεῖνον ὅστις καὶ φρόνησιν ἔχει καὶ δύναμιν.

— Ὅταν πίνω δὲν θὰ μεθύσω εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ φύγω ἀπὸ τὰ ὄριά μου, οὔτε ἐπομένως θὰ ἐκφράσω ποτὲ κακὸν λόγον ἐναντίον σου.

— Δὲν δύναμαι νὰ εὖρω φίλον ὅμοιον μὲ τὸν ἐαυτὸν μου καὶ εἰς τὸν ὅποιον νὰ μὴ ὑπάρχει δόλος, δοκιμαζόμενος δὲ εἰς βᾶσανον, ὅπως ὁ χρυσός, ὡς πρὸς τὸν μόλυβδον, ὑπερτερῶ πάντοτε κατὰ τὴν φρόνησιν.

— Πολλὰ τὰ ὅποια τὰ καταλαμβάνω τὰ ἀφίνα ὅμως νὰ παρέρχωνται· σιγῶ ἔνεκεν ἀνάγκης, ἀλλὰ τὴν δύναμίν μου τὴν ἐννοῶ καλῶς.

— Πολλῶν ἀνθρώπων ἡ γλῶσσα εἶναι ἀγαλίνωτος, γίνουσι δὲ τὸν καιρὸν τῶν συζητούντων πράγματα ποῦ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν· πολλὰς, βεβαίως, εἶναι καλλίτερον ἢ κρατῆ κανεῖς μίαν κακὴν ἰδέαν ἐντὸς ἑαυτοῦ· ἡ καλὴ ὅμως γνώμη ὅταν ἐξέρχεται τοῦ στόματος εἶναι προτιμωτέρα παρὰ ἡ κακὴ.

— Νὰ γεννήσῃ καὶ νὰ θρέψῃ κανεῖς ἄνθρωπον εἶνε εὐκολώτερον παρὰ νὰ τοῦ ἐμφυσήσῃ εὐγενὴ αἰσθήματα· οὐδεὶς τοῦλάχιστον μέχρι τοῦδε ἐξεφράσθη ὑπὲρ τούτου, ὅτι δηλ. ἐποίησε τὸν ἄφρονα σῶφρονα, καὶ τὸν κακὸν καλόν· ἐὰν δὲ ὁ Θεὸς εἶχε δώσει τοιαύτην δύναμιν εἰς τοὺς ἰατροὺς, νὰ θεραπεύωσι δηλ. τὴν κακότητα καὶ ἀφροσύνην τῶν ἀνθρώπων, τότε βεβαίως, οἱ ἰατροὶ θὰ ἦσαν πάμπλουτοι· ἐὰν δὲ ἦτο κατορθωτὸν νὰ δύναται τις νὰ διδῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν νοῦν τὸν ὅποιον δὲν ἔχει, τότε οὐδέποτε ἀπὸ καλὸν πατέρα θὰ ἐγεννᾶτο κακὸν τέκνον· διότι θὰ ἐπειθετο εἰς τὰς σῶφρονας συμβουλὰς του· ἀλλὰ τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὅσον καὶ ἂν διδάσκης ἕνα ἄνθρωπον δὲν θὰ δυνηθῆς νὰ τὸν μεταβάλῃς ἀπὸ κακὸν νὰ τὸν κάμῃς καλόν.

— Μωρὸς εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἀπασχολεῖ τὸν νοῦν του μὲ τὰς ἰδικὰς μου ὑποθέσεις· τὰς δὲ ἰδικὰς του τὰς ἀφίνει ἀβασανίστους.

— Οὐδεὶς εἶναι καθ' ὅλα εὐτυχῆς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον· ἀλλ' ὁ μὲν εὐγενὴς ἔχει τὸ θάρρος νὰ κρύπτῃ τὴν δυστυχίαν του, ὁ δὲ δειλὸς δὲν γνωρίζει νὰ συμμορφώνεται οὔτε μὲ τὴν δυστυχίαν, οὔτε μὲ τὴν εὐτυχίαν· τὰ δῶρα ὅμως τῶν ἀθανάτων εἶνε διαφόρων εἰδῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεῖς τὸ θάρρος ν' ἀντέχῃ εἰς τὰ ἰδιότροπα αὐτὰ δῶρα τῶν θεῶν.

— Ὡ φίλε μου, ἐὰν εἶχες κρίσιν τοιαύτην ὄσσην καὶ ἀκρίσιαν καθὼς καὶ σωφροσύνην, ὄσσην ἀφροσύνην, τότε βεβαίως θὰ σὲ ἐξήλευον οἱ πολῖται οὗτοι, τόσον, ὅσον σήμερον δὲν ἀξίζεις τίποτε.

— Δὲν εἶνε καθόλου συμφέρον εἰς τὸν γέροντα νὰ λαμβάνῃ ὡς σύζυγον νέαν γυναῖκα, διότι δὲν ἀκούει τὸ πηδάλιον ὅπως ἡ λέμβος, οὔτε καὶ ἄγκυραν ἔχει· ἀλλ' ἀφοῦ πετάξῃ τὰ δεσμὰ πολλὰς εἰς διαφόρους νύκτας θὰ ἀράξῃ εἰς ἄλλον λιμένα.

— Μὴ ἀπασχολεῖ τὸν νοῦν σου μὲ ἀδύνατα πράγματα, μηδὲ φρόντιζε νὰ κατορθώῃς τὰ ἀκατόρθωτα.

— Νὰ ἀσχολῆσαι μὲ τὴν ἀρετὴν, καὶ νὰ ἀγαπᾷς τὸ δίκαιον, μηδὲ νὰ σὲ νικήσῃ ἡ ἐπιθυμία τοῦ αἰσχροῦ κέρδους.

— Τὸν ἄφρονα ὡς καὶ τὸν σῶφρονα ὁμοίως ὁ οἶνος καθιστᾷ κούφους ὅταν πίνωσι τοῦτον ὑπὲρ μέτρον.

— Ὁ μὲν χρυσός καὶ ὁ ἄργυρος δοκιμάζεται εἰς τὸ πῦρ παρὰ τῶν εἰδικῶν· τοῦ ἀνδρός ὅμως τὸν νοῦν δοκιμάζει ὁ οἶνος ὅσον σοφὸς καὶ ἂν ᾔναι, ὅστις δὲ ἀγαπᾷ νὰ πίνῃ θὰ καταισχύνη ἑαυτὸν καίτοι πρὶν ἦτο σοφός.

— Ὅταν πίνῃ τις οἶνον πολὺν εἶνε κακόν· ἐὰν δὲ τὸν πίνῃ μὲ μέτρον τότε δὲν εἶναι κακόν· ἀλλὰ καλόν.

Νεαὶ ἐκδόσεις.

Θρησκευτικαὶ Ομιλίαι τοῦ κ. Δ. Ζ. Σακελλαρίου ἐξεδόθησαν εἰς ὀγκώδεις καὶ κομψοτάτους τόμους. Τιμᾶται ἕκαστος ἀντὶ 2 ὀρχυμῶν καὶ 2 [2] διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Τὰ βιβλία ταῦτα ἐξεδόθησαν πρὸς διαφώτιν τοῦ λαοῦ καὶ ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀποκτήσῃ τὰ θρησκευτικὰ ταῦτα μελετήματα δύναται ν' ἀπειθουθῇ πρὸς τὸν ἐκδότην καὶ συγγαφίαν αὐτῶν κ. Δ. Ζ. Σακελλαρίου poste restante.

Ἐξεδόθησαν

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΗ